

Voda življenja

Za tiste, ki imajo vodo vedno le nekaj korakov stran, je lahko zelo velik izziv spoznanje, kako pomembna je bila ta potrebna dobrina za naše prednike v veri. Glede na to, da lahko pogasimo svojo žejo s tem, da odpremo pipo, se nam zdi lahko zdi, da je voda nekaj samoumevnega. Zato je dobro, da nas sveta besedila redno spominjajo na ta prvobitni blagoslov in nam vzbudijo prenovljeno spoštovanje do življenja, ki ga prinaša.

Gail Ramshaw je preko stare in nove zaveze razložil, da se voda pojavlja na štiri načine: da bi priklicala rojstvo, da bi povzročila smrt, da bi uredila prenavo in da bi vzbudila željo po umivanju. (Treasures Old and New, Augsburg Fortress, Minneapolis: 2002).

Človeško življenje se začne v telesu, polnem tekočine, kakor ima tudi življenje vesolja izvor v vodi, nad katero je plaval Božji Duh in izzval vse, kar biva. Podobno so se Izraelci »rodili« v vodi, ko so po Božjem posredovanju našli pot skozi trstično morje, da bi postali Božja lastnina. V tej moči je zanje skrbel Bog, ki jih je na njihovi poti skozi puščavo oskrboval z viri vode. V današnjem prvem berilu je nakazano, da je ta voda skala, na katero je udaril Mojzes.

A kot vir življenja voda tudi povzroča smrt. Preveč vode lahko ogrozi ali zaduši luč življenja. Kot znamenje in povzročitelj prenave so voda in vodni izviri postali sveti kraji, kjer se zbirajo skupnosti, da bi njihovi člani delili in skrbeli drug za drugega. Nekoč je bilo skupno dobro v srcih, mislih in duhovih, medtem ko je to zadoščalo za človeško žejo v ljudeh in njihovih čredah. Aparati s čisto vodo na delovnih mestih so se izkazali, da služijo sodobni človeški potrebi po odnosih in socialni interakciji. Bare in točilnice so postale posebna mesta, kjer se prijatelji srečujejo in krepijo medsebojne povezave ob tem, ko potešijo potrebo po tekočini.

Tisti, ki grejo na počitnice, se pogosto odpravijo k vodnim virom – kot so jezera, reke, vroče vodne izvire in odprto morje – za telesno prenavo in skupno podporo. Celo naši parki imajo pogosto vodne fontane, ki so obenem uporabe in lične, da bi nas osvežile in prenovile. Skozi stoletja so mesta rasla ob vodnih virih in nekatere srednjeveške krščanske Cerkve in svetišča so bile zgrajene ob ali na mestu poganskih vodnih izvirov. S tem, da se je na tem

mestu vzpostavila prisotnost svetišča, je voda dobila duhovni pomen, ki ga prej ni imela.

Ob tem, da voda prikliče življenje, izzove smrt in oblikuje prenavo tudi očiščuje. Umazanija, ki jo izpostavlja Ramshaw lahko povzroča okužbo in slab vonj lahko prikliče sovražnike, medtem ko odžene prijatelje. Ljudje se v mnogih verah obredno umivajo kot zunanje znamenje želje po notranji čistosti.

Vse te štiri funkcije so nakazane v današnjih svetih besedilih, posebej v Janezovem evangeliju, kjer Jezus povabi ženo pri vodnjaku, da bi umrla staremu načinu življenja in našla nov začetek v njem in njegovih besedah. Prišla je k vodnjaku, da bi pila iz njegovega tekočega življenja, toda srečala je življenje. Lahko bi si napolnila svoj vrč v vodnjaku in šla po svoji poti, a si je upala vstopiti v pogovor z Jezusom, ki ji je povzročil žejo po tem, kar ji je lahko ponudil. Izostril je njeno željo po resnici in še več resnice in preko njegovega posredovanja je spet postala čista. V njem in njegovih besedah je našla izvir žive vode; v svojo korist je pila globoko in dovolila, da jo Jezusove besede in modrost prenovita.

Vsak postni čas, ko naše skupnosti z veseljem pozdravijo tiste, ki so žejni Boga in Jezusove žive vode, žena ob izviru ponudi svoje doživetje kot poučen trenutek. Vabi nas, da si zapomnimo svojo žejo po Bogu in svojo potrebo po prenavi in očiščenju. Ona, ki je pokusila, kar ji je Jezus imel ponuditi in je dovolila, da jo za vedno spremeni, izziva vsakega izmed nas, da bi bili podobno željni zajeti iz studenca besede in dovoliti, da bi nas vodila, kamor je potrebno.

Vir: <http://www.celebrationpublications.org/>

Prevedel: Bogdan Rus OFM

Vsako noč je čarovnik na ladji križarki trikrat udaril s svojo čarovniško palčko po svoji pozlačeni kletki. Orkester je začel igrati napeto glasbo z bobni. Odrske luči so bleščale in utripale. V kletki je njegova papiga, gledala zaupljivo na občinstvo, kakor da bi hotela reči: »Počakaj, dokler te ne prelisičimo!« In nato so se odprla skrivna vrata in papiga je padla v škatlo pod kletko.

Neke noči pa je ravno v tem napetem trenutku eksplozija razlomila ladjo. V nekaj sekundah se je

potopila. Sredi razbitin, ki so se potapljale na odprtem morju je bila papiga v varni škatli. »Moj Bog!« Je vzkliknila papiga: »Uspelo mi je, da je cela ladja izginila!«

Vsem nam je čarovnija všeč.

Ko je Jezus srečal žensko pri studencu v današnjem evangeliju, ni šlo za enak trik. Šlo je za resnično stvar.

Za Samarijanko je bila to izkušnja, ki spreminja življenje in ker je imela pogum in je hotel povedati drugim, je vsa vas začela verovati, da je Jezus res »Rešenik sveta.«

Vir: <http://www.celebrationpublications.org/>

Prevedel: Bogdan Rus OFM